Nr. 28

SJORS van de Rebellenclub

11 juli 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De VROLŸKE FAMILIE

Sidi Ben Omar wil de wereld in

Ik zou weleens wat meer van de wereld willen zien," zei Sidi Ben Omar op een goede dag tegen zijn vrouw. „Ik zit hier maar te zitten om ketels en pannen te repareren. Elke dag komen dezelfde mensen voorbij, elke dag hebben ze hetzelfde praatje over het weer of hun kinderen en elke dag zie ik daar aan de overkant het lelijke huis van Bardi en het kapotte tuinhek van Zafir. En nooit gebeurt er iets in het dorp. Ik ga er een week of drie, vier tussenuit."

Saffira keek een beetje verdrietig en zei: „En wat moet er met de ketels gebeuren? Wat moet ik tegen de klanten zeggen?"

„Niets," zei Sidi Ben Omar. „Je zegt gewoon dat ik over een paar dagen weer thuis ben. En als ze hun ketel echt niet kunnen missen, kun jij zelf misschien wel even helpen. Je hebt nu toch vaak genoeg gezien hoe het moet."

„Ja," zei Saffira zuchtend, „ik zou dat kunnen doen. Ik vraag me alleen af wat je in de wereld wilt zoeken als je hier in Tussa volop werk en volop eten hebt. Dacht je soms dat de mensen in de stad anders liepen dan wij? Geloof me, de geiten en de ezels hebben overal twee oren en vier poten en de bomen langs de weg zien er precies uit zoals hier."

Sidi Ben Omar lachte.

„Straks als ik terugkom, zul je wel anders praten," antwoordde hij. „Als ik je vertel van de vreemde dingen die ik ontdekt heb en ik je dingen meebreng, waar jij nog nooit van gedroomd hebt. Kom, pak mijn reiszak in, dan vertrek ik morgen."

Fluitend ging Sidi Ben Omar de volgende ochtend op stap. Zijn ogen hield hij wagenwijd open om vooral niets te missen van wat de wereld te bieden had. Maar voorlopig was het overal hetzelfde als bij hem in het dorp. Maar dat zal wel anders worden, dacht Sidi en hij trok van het ene dorp naar het andere, totdat hij tenslotte een grote stad bereikte. Natuurlijk was het leven daar haastiger dan in het stille dorp waar hij vandaan kwam.

„Zie je nu wel," zei Sidi Ben Omar verheugd en hij keek zijn ogen uit, maar na een week bemerkte hij dat er in de stad ook niet veel te beleven viel. Het waren steeds dezelfde straten en dezelfde mensen en vaak dezelfde armoe.

„Maar de winkels zijn in ieder geval mooier en beter," zei Sidi en hij zocht naar iets bijzonders dat hij voor zijn vrouw wilde meebrengen. Dat was niet eens zo eenvoudig. Tenslotte zag hij een paar sandalen met kunstig bewerkte riempjes en een halsdoek waarop sierlijke bloemen waren geweven.

Tevreden met zijn schatten keerde Sidi Ben Omar naar huis.

„Wat zal Saffira opkijken als ze het ziet," mompelde hij, „nu kan ze in ieder geval niet zeggen dat er buiten ons dorp niets nieuws te krijgen is."

Zes weken was Sidi Ben Omar weg geweest.

En toen Saffira hem zag, viel ze hem om de hals en huilde tranen van vreugde.

„Ik ga vlug eten voor je klaarmaken," zei ze, „want je zult wel honger hebben. Of heb je misschien zoveel vreemde dingen gegeten dat je mijn potje niet meer lust?"

„Dat was het enige dat mij er erg tegenviel," zei Sidi Ben Omar. „Telkens als ze me hier of daar een maaltijd voorzetten, dacht ik: Hè, wat zou het heerlijk gesmaakt hebben, als Saffira het had klaargemaakt. Maar overigens. . ."

„Dus je hebt bomen gezien die met hun wortels naar boven groeien? En mensen zonder hoofd en koeien die wijn gaven in plaats van melk?"

„Nee, vrouw," antwoordde Sidi Ben Omar, terwijl hij met veel smaak een mals kippepootje verorberde. „Nu moet je niet overdrijven, want zulke dingen zie je ook buiten ons dorp niet. Maar ik heb in ieder geval een paar dingen voor je meegebracht die je hier nooit van z'n leven zult tegenkomen. Maak die pakjes maar eens open."

Allereerst kwamen de sandalen te voorschijn.

„Hoe vind je die?" vroeg Sidi Ben Omar.

Zijn vrouw begon te lachen.

Ze liep naar haar klerenkist en haalde uit een doos een zelfde paar sandalen te voorschijn.

„Kijk," zei ze, „wist je niet dat ik die nog had? Ik heb ze gedragen toen we getrouwd zijn en later nog eens bij een feest. Lantar, onze schoenmaker van de overkant, heeft ze gemaakt."

„Dat was ik vergeten," zei Sidi Ben Omar verlegen en bekeek de twee paar sandalen die bijna als twee druppels water op elkaar leken. „Maar ik heb nog wat anders, daar zul je van opkijken."

Glimlachend maakte Saffira het andere pakje open en spreidde de halsdoek voor zich op tafel uit.

„O, wat lief van je!" riep zij en Sidi Ben Omar straalde.

„Maar eh. . . kijk eens naar mijn hals, man."

Sidi Ben Omar keek en toen zag hij dat zijn vrouw een halsdoek droeg; die was niet zo nieuw en zo mooi als de nieuwe halsdoek die hij had meegebracht, het patroon van de bloemen was bijna hetzelfde en de kleuren eveneens.

„Hoe is het mogelijk," zei Sidi Ben Omar. „Ik heb die doek nooit gezien."

„Toch heb ik hem bijna elke dag om gehad," zei Saffira. „Weet je hoe het komt? Er zijn nu eenmaal mannen die naar Bagdad reizen en niet eens weten hoe hun eigen slaapkamer of keuken er uit ziet. Jou zal die reis wel wat geleerd hebben."

„Inderdaad," mompelde Sidi Ben Omar en hij ging naar zijn atelier en kroop achter de koperen potten en pannen die de klanten intussen hadden gebracht. „Heerlijk, dat ik mijn handen weer eens kan gebruiken. En één ding is zeker: Ik ga nooit meer op reis, voordat ik mijn eigen dorp door en door ken."

P. van Zevenbergen

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

SCHIET OP, IK HEB NIET DE HELE DAG DE TIJD.

ÉÉN OGENBLIK LETTE LARKIN ALLEEN OP KANSAS KID. DE MOEDIGE MEVROUW TAYLOR MAAKTE VAN DAT ENE OGENBLIK GEBRUIK. ZE RUKTE DE SJAAL VAN HAAR HOOFD

GOED ZO, MOEDER!

EN WIERP DE DOEK IN HET GEZICHT VAN LARKIN. ONTSTELD DOOR DEZE PLOTSELINGE AANVAL WANKELDE DE SCHURK; KANSAS KID GEBRUIKTE ZIJN KANS EN SPRONG NAAR VOREN...

JIJ, GEMENE LAFAARD!...

WEERLOZE VROUWEN AANVALLEN! JE HEBT EEN LESJE HARD NODIG.

DAAR HEEFT DE SCHURK NIET OP GEREKEND, KID!

LARKIN TRACHTTE ZICH MET DE MOED DER WANHOOP TE VERZETTEN, NU HIJ ZIJN GEWEER NIET MEER HAD.

MAAR TEGEN DE WOEDE VAN DE VERONTWAARDIGDE COWBOY HAD HIJ GEEN KANS.
HIJ IS TOCH NIET DOOD?
O NEE, MEVROUW, HIJ IS ALLEEN EEN POOSJE BUITEN GEVECHT GESTELD.
ZEG, BEKIJK DAT GEWEER EENS!...

DAT DACHT IK WEL. MET DIT GEWEER IS DE KOGEL AFGEVUURD, DIE DE DOKTER BIJ JOE HEEFT VERWIJDERD.
JOE HAD HET OVER LARKIN...

DE VOLGENDE DAG WAREN DE VIER TERUG OP DE BOERDERIJ.
IK BRENG LARKIN NAAR DE POLITIE EN IK ZAL JE EIGENDOMSPAPIEREN VAN DE GOUDMIJN VOOR JE AANVRAGEN.
DANK JE, KID.

ZO GAUW DAT IN ORDE IS, KUN JE GOUD GAAN GRAVEN, RICKY.
DE HELFT VAN DE OPBRENGST IS VOOR JOU.
NATUURLIJK! WANT ZONDER JOU HADDEN WE NIETS GEHAD.

DANK JE, U KUNT HET BETER GEBRUIKEN DAN IK. IK BEN AL BLIJ DAT IK EEN LAFFE MOORDENAAR HEB MOGEN VERSLAAN. VEEL GELUK EN TOT ZIENS.
DANK JE HARTELIJK, KID.

WIJ ZIJN NU RIJK, MOEDER.
JA, RICKY. NIET ALLEEN RIJK DOOR HET GOUD, MAAR VOORAL DOOR DE VRIENDSCHAP VAN EEN MAN ALS KID.

Brabo

DE WAGEN-MENNER

DE UITSLAG VAN DE WEDSTRIJD BEWIJST, DAT MARCUS DE WITTE HENGSTEN VANMORGEN OPZETTELIJK HEEFT LATEN VERLIEZEN. DAT IS VERRAAD!

'S MORGENS HADDEN DE WITTE PAARDEN HET SLECHTST GELOPEN. DE WAGEN MENNER MARCUS WAS OORZAAK, DAT DE SCHIMMELS HET ALLERLAATST OVER DE EINDSTREEP GINGEN. BRABO HAD NU BEWEZEN, DAT DE SCHIMMELS DE BESTE RENNERS WAREN.

IS MARCUS DE ENIGE VERRADER? OF ZOU IEMAND HEM OPDRACHT GEGEVEN HEBBEN?

DAT MOETEN WE ACHTERHALEN. MAAR EERST DE SENATOR EN WULVA WAARSCHUWEN...

PLOTSELING UITTE ELDA EEN VERSCHRIKTE KREET.

KIJK! TOORTSEN TUSSEN DE BOMEN. ZE HEBBEN ONS GEZIEN!

BRABO BESEFTE DAT ELDA EN HIJ IN GROOT GEVAAR VERKEERDEN.

DAT ZIJN DE SOLDATEN VAN DE SENATOR! VLUG! IN JE WAGEN!

ZE MOGEN ONS NIET GRIJPEN!

VOLG ME! WE MOETEN DE STALLEN BEREIKEN VOORDAT ZE ONS HERKEND HEBBEN! SCHIET OP!

DE TWEE KOPPELS STOVEN VOORT ALS DE WIND...

DAAR GAAN ZE! ACHTER HEN AAN!

DE SOLDATEN JOEGEN ACHTER HEN AAN - MAAR PLOTSELING ZWAAIDE BRABO EEN ZIJPAD IN.

ZE KUNNEN ONS NU NIET ZIEN! PRACHTIG!

MET DUIZELINGWEKKENDE SNELHEID STOVEN DE TWEE KOPPELS IN DE RICHTING VAN HET PARK.

DE SOLDATEN KOMEN NOOIT OP HET IDEE, DAT WE DIT GEVAARLIJKE PAD INGESLAGEN ZIJN.

VOORZICHTIG! ALS EEN VAN DE WAGENS EEN BOOM RAAKT, IS ALLES VERLOREN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

VII

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman, Pinga Mauk; deze verzet zich tegen de tovenares Dwa Chone, die nu bondgenoten krijgt in Chan-Kim en zijn zoon Gopal. De gevangenen maken kennis met Kawaguchi, die robijnen slijpt voor Pinga Mauk.*

Een merkwaardige wereld," zei meneer Frison en hij liet zich met een harde smak op een der divans vallen, die tegen de wanden van de grot stonden. Daar bleef hij, met de handen onder het hoofd, peinzend naar de donkere zoldering liggen staren. Van buiten af viel een vaal licht op zijn gezicht. De opgewekte stemming van straks was geheel verdwenen. Opeens vertrok hij zijn mond tot een grijns. „In ieder geval," zei hij hees, „heb ik straks voor mijn krant meer dan genoeg dingen om te schrijven. Tenminste. . ." hij aarzelde even, „als we hier ooit vandaan komen. . ."

Niemand ging op deze woorden in, want allen dachten in stilte aan de oude man. Die man was hier al langer dan dertig jaren.

Arthur Nigg, Eliza en Albert hielden de blik op de opening van de grot gericht. Toen slenterden zij met hun drieën naar de uitgang. Het zonlicht stroomde erbinnen. Aan de rand van het pad bleven zij zwijgend staan. Frison voegde zich even later bij hen.

„Het is net een reusachtige duiventil, waar we in zitten," vond Albert. „Aan ontsnappen behoeven we niet te denken."

De anderen moesten dat wel toegeven. De grot lag hoog aan de rand van een ravijn. Er was alleen een smal muilezelpad, dat ernaartoe voerde. In de diepte donderde de woeste bergstroom, die zich door een nauwe spleet in het gebergte wrong. Het water, dat van grote hoogte neerstortte, dreunde en daverde oorverdovend. Witte wolken damp stegen uit de diepte op. Aan de overkant van de spleet begon meteen het oerwoud. Het dichte geboomte, door lianen aaneengesnoerd, hing als het ware over het ravijn heen en klom verder tegen de berghelling omhoog. Vlak tegenover de grot donderde een waterval. Daar stortten de watermassa's honderden meters omlaag. De vroegere bewoners van het dorp, die door de dacoits verdreven waren, noemden de waterval de Bruidssluier van Maja en inderdaad, zoals hij daar breed uitwaaierend over het rotsgesteente omlaag viel, deed hij aan een sluier denken.

„Kijk." Albert trok Paw Min aan zijn mouw. „Apen!" Hij wees naar de overkant. Daar klauterden de apen rond de waterval. Maar Paw Min had in Mogok, waar hij altijd bij zijn vader gewoond had, al zóveel apen gezien, dat hij er niet eens meer naar keek. De kleurige vogels, die zo nu en dan uit het oerwoud aan de overkant omhoogfladderden, lieten hem ook koud. Zelfs het ver verwijderde gebrul van een tijger en de loeiende kreet van een buffel, die werd aangevallen, maakten geen indruk op de jongen, die de wildernis beter kende dan de stad met zijn geasfalteerde winkelstraten.

Albert voelde dat hij zich in Paw Min vergiste. Hij zag in hem een jongen, zoals hijzelf er een was, omdat Paw Min keurig op z'n Europees gekleed ging. Hij had Paw Min niet in Mogok leren kennen, waar hij er net zo bij liep als de andere kinderen van Birma, met bloot bovenlijf en een soort omslagdoek om zijn middel gewonden. In de grot had Paw Min zijn schoenen en sokken al uitgeschopt, hij liep op blote voeten.

„Wel, jongelui" — het was meneer Frison die sprak. Hij was vlak achter de

jongens gaan staan en legde zijn handen op hun schouders — „een ideaal vakantieoord, nietwaar?"

Albert moest lachen. Hij had langzamerhand al gemerkt hoe het humeur van de Fransman telkens veranderde. Nog pas had meneer Frison tegen zijn gevangenschap geprotesteerd, op de dacoits gescholden, hen uitgemaakt voor al wat lelijk was en had hij gezegd bang te zijn, dat hij hier net zo lang zou moeten blijven als die wonderlijke Kawaguchi. En nú... Ook Arthur knipoogde naar zijn vrouw. Zij was over haar schrik heen en kon gelukkig weer glimlachen. Zij was de schok van de vliegramp te boven gekomen. Arthur en Albert waren immers behouden gebleven. En voor Pinga Mauk was ze nu ook niet bang meer, sinds hij haar had gezegd, dat hij de gevangenen geen kwaad zou doen.

Alleen was er nog die vreemde Kawaguchi. Ja, voor dat rare mannetje voelde zij nog angst. Het ergerde haar, dat er iemand in de grot was, die zij in de donkere hoeken niet kon zien en die hen wel kon bespieden. Ze had aldoor het gevoel of Kawaguchi ergens vanuit het duister op hen loerde. Ze wist niet uit welke hoek het kwam, maar zij voelde als het ware zijn ogen branden.

Omdat zij merkte dat Arthur honger kreeg, moest zij aan de kisten met voedsel denken. Niemand had daar tot nu toe in gekeken. Zij hadden te veel meegemaakt om aan eten te denken. Nu ging ze de inhoud van de kisten inspecteren. Ze had gedacht alleen rijst te zullen vinden, maar het viel erg mee. Er was gedroogd vlees en gedroogde vis en een grote voorraad bussen met groente. Groente! Waar haalden de dacoits die vandaan in de eenzaamheid van de wouden? Toen ze er met Frison over begon, zei deze droog: „Hoe ze daaraan komen? Nogal eenvoudig. Geroofd natuurlijk. Die kerels staan nergens voor." Opeens zei hij: „Wat kijk je toch schichtig. Waar denk je aan?"

„Kawaguchi," bekende zij. „Ik kan het niet verdragen... de gedachte dat hij hier voortdurend ergens om ons heen is zonder dat we hem kunnen zien, zonder dat we weten, waar hij zit. Ik vertrouw die man niet. Dat verhaal over die gevangenschap is misschien niets anders dan een sprookje. Misschien is hij wel door Pinga Mauk hier gebracht om... om... nu ja, om ons te doden. Al moet ik zeggen, dat Pinga Mauk..." Neen, tot zulk een laagheid was Pinga Mauk niet in staat, ook dát wist ze zeker.

„Onzin," vond Arthur. „Kawaguchi doet ons niets. Hij zal ons hoogstens kunnen afluisteren en verklikken, wat wij onder elkaar bespreken. Reden om voorzichtig te zijn..."

Plotseling stonden ze als verstijfd van schrik.

Een schaterlach daverde door de grot, vervulde heel de ruimte en werd honderdvoudig weerkaatst, eerst door de wanden binnen in de grot, daarna door de torsmuur aan de overkant van het ravijn. Er klonk een vreemde echo en het duurde een heel poosje voordat de lach was uitgestorven.

„Verschrikkelijk," zei Eliza hijgend. „Hij heeft het gehoord!"

Niemand zei een woord. Het hele groepje stond als verstijfd.

Toen schold Arthur: „Stommeling!"

Dat was voor Frison bedoeld, die er geen rekening mee had gehouden, dat Kawaguchi hen kon verstaan. Het was de schaterlach van Kawaguchi. Het was de eerste keer dat ze hem hoorden... Maar niet de laatste.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Kostbare stenen

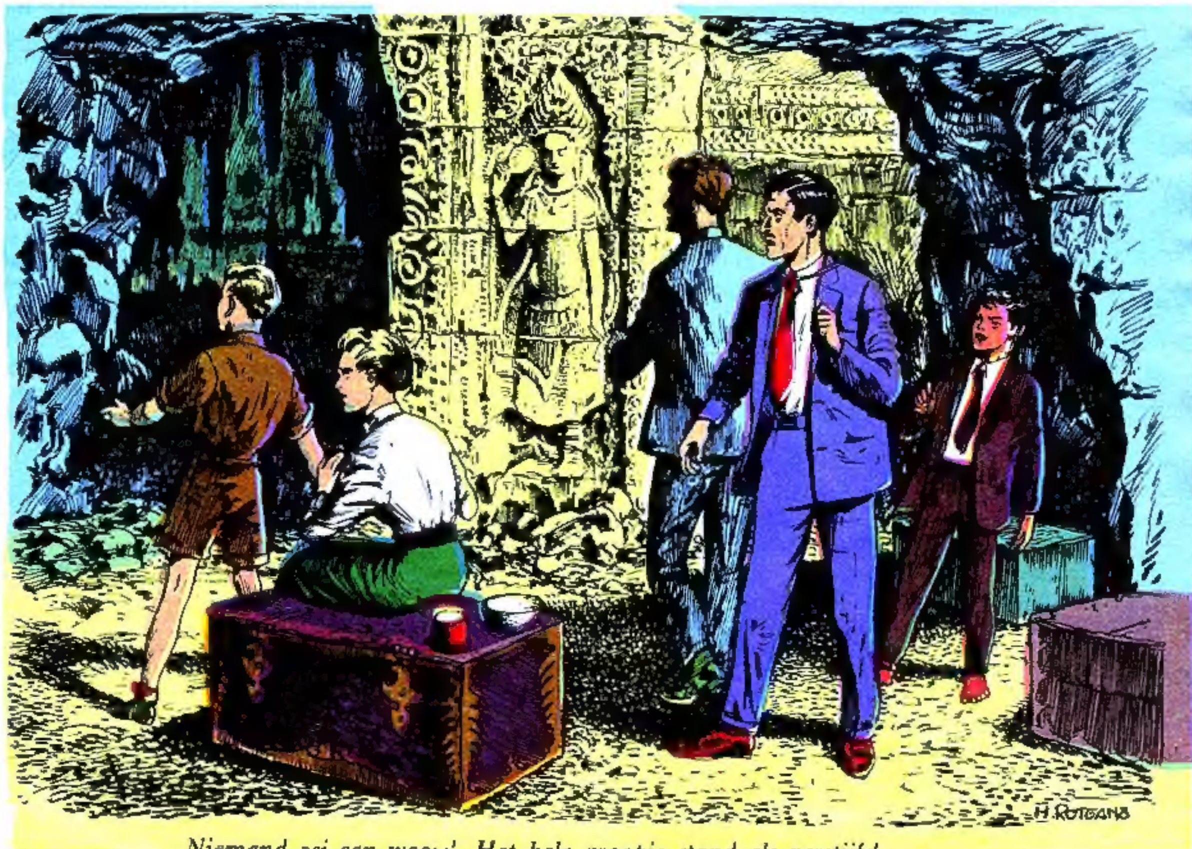
Eliza had rijst en gedroogd vlees klaargemaakt. Pinga Mauk had overal voor gezorgd. Blijkbaar had hij, al voor hij het vliegtuig tot dalen dwong, op een aantal gevangenen gerekend. Er was zelfs een oliekomfoor om op te koken. Er waren pannen en er was hout om 's avonds, als de nachtelijke kilte tussen de bergen daalde, een vuurtje aan te leggen. Het kon koud zijn in deze spleet, waar steeds de vochtige dampen van de bergbeek omhoogstegen.

Met het oog op de jongens had mevrouw Nigg de spijzen niet te sterk gekruid — want voor kruiden had Pinga Mauk ook gezorgd. Meneer Frison sprak de kruidenvoorraad goed aan; het eten kon hem niet scherp en kruidig genoeg zijn.

„Alle mensen," zuchtte mevrouw Nigg, „Frison, ik begrijp niet, dat je je keel niet verbrandt."

Maar Frison verbrandde zijn keel niet, al kreeg je de indruk dat, als hij zijn mond opende, de hete dampen naar buiten zouden slaan.

De schaterlach van Kawaguchi werkte nog na. De gevangenen waren er zo van geschrokken, dat ze meenden hem nog te kunnen horen, als ze maar luisterden. Er was geen tafel in de grot. Pinga Mauk had zeker gedacht dat de gevangenen onder het eten op oosterse wijze op de

Niemand zei een woord. Het hele groepje stond als verstijfd.

grond zouden gaan zitten. Ze hadden zich echter met kisten en koffers weten te behelpen. De grond kwam niet in aanmerking nu Albert in een donker hoekje van de grot een klein slangetje had gezien. Paw Min had wel gezegd, dat het een onschuldig slangetje was en dat dit dier hen geluk zou aanbrengen, maar mevrouw Nigg vertrouwde daar niet al te veel op. Ze zag nu al op tegen de nacht, als ze op een van de divanbedden moest gaan slapen. Als je sliep, wist je helemaal niet wat er met je gebeurde!

Zo nu en dan drentelde over het bergpad langs de grot een schildwacht voorbij.

„Ik geloof," zei Nigg, „dat de grot door niet meer dan twee man wordt bewaakt."

Met deze woorden verried hij zijn heimelijke hoop, dat het toch nog mogelijk zou zijn uit deze gevangenis te ontsnappen. De anderen voelden wel de bedoeling, die achter zijn woorden school, maar zij durfden er niet op ingaan. Nog steeds besefte men dat Kawaguchi alles wat hier werd besproken, kon horen. En al mocht hij zich dertig jaar in de gevangenschap geschikt hebben, meneer Nigg en Frison en Eliza waren stellig niet van plan zijn voorbeeld te volgen.

Halverwege de maaltijd deed Arthur Nigg het voorstel ook Kawaguchi aan tafel te nodigen. „Je weet nooit waar het goed voor is," zei hij in het Nederlands, opdat Kawaguchi het niet zou verstaan. „Het is beter hem te vriend te houden dan van hem een vijand te maken."

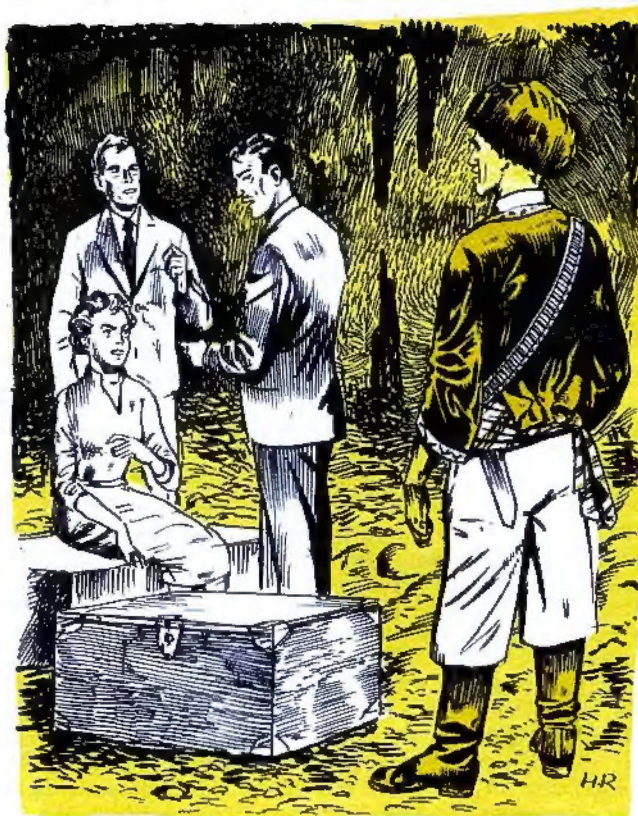
Eliza echter wilde hier niet van horen. Ze schudde heftig haar hoofd. „Dank je wel. Ik zou geen hap door mijn keel kunnen krijgen. Jullie hebben die man zeker niet goed bekeken. Heb je gezien wat er in zijn ogen gloeide? Jullie mannen kunnen zo dom zijn. Jullie zien nooit wat! Maar ik zeg je: die Kawaguchi kunnen we niet vertrouwen."

Frison kauwde op een olijf en knikte wat afwezig; zijn gedachten waren buiten de grot. Hij zat allerlei stoutmoedige plannen uit te denken. „Er moet," zo meende hij, „een uitweg zijn. Overal is iets op te vinden."

Arthur Nigg dacht in stilte: Frison is een gekke vent. Maar zulke lui moet je juist hebben. Ze lijken gek, maar ze zijn slimmer dan wij denken en ze denken vaak aan dingen, die wij vergeten.

Wat Frisons stemming betreft: die was alweer gezakt tot tien graden onder nul. De schone natuur kon hem niet meer interesseren. Hij dacht aan het gezellige cafeetje in Rangoon, waar de journalisten 's avonds samenkwamen en waar men de wederkerige ervaringen uitwisselde. Het cafeetje heette „La Robina". Het was er prettig verlicht, er werd gekaart, geschaakt, gedamd... In zijn verbeelding zag hij ze al zitten... Ze praatten over het nieuws van de laatste dagen. En opeens had hij de merkwaardige gewaarwording, dat hij nu geen journalist meer was, die achter het nieuws aanjoeg, maar dat hij zélf nieuws was geworden. Men zou er onder elkaar spreken over de geheimzinnige verdwijning van het vliegtuig. De namen zouden gepubliceerd worden, niet alleen in Birma, maar in alle landen van de wereld. En in alle kranten ter wereld zou nu ook zijn naam op de lijst van de passagiers staan: „Louis Frison, correspondent van..." en daarop volgde dan een hele reeks bekende krantennamen. Hij hoorde ze al zeggen: „Arme Frison... arme kerel... Dat hij zo plotseling aan zijn eind moest komen." Want natuurlijk zou men het vermiste vliegtuig als verongelukt beschouwen. Een paar dagen zou men nog naar hen zoeken: maar alleen op de eigenlijke route. Niemand zou het toestel in deze richting zoeken, ver naar het westen toe, een heel eind uit de koers. Tenzij een of andere heldere geest op de gedachte zou komen, dat het vliegtuig misschien buiten de eigenlijke lijn tot een noodlanding gedwongen zou zijn. Misschien, zo bedacht Frison, zijn ze al bezig een plaatsvervanger te zoeken... Hij praatte niet over al deze dingen, maar hoe slecht zijn stemming was, bleek voldoende uit zijn gemopper: „Wat moet dat vannacht worden? Nergens licht! En op deze hoogte in de bergen zal het wel gaan vriezen!"

Nigg haalde de schouders op. Frison overdreef.

„Schrik niet... ik ben *het," klonk opeens de stem van Pinga Mauk vlakbij.*

„Gekkenwerk," zei Nigg. En Frison begreep meteen, zonder dat Nigg nog iets zei, dat hij pogingen om te ontsnappen bedoelde.

Frison knikte. Het wás inderdaad gekkenwerk aan vluchten te denken. Als hij met al zijn fantasie er niets op te vinden wist... „De wanden zijn te steil en te glibberig," zei hij.

„En het water van de beek is te onstuimig," vulde Nigg aan.

„Je wordt meegesleurd," zei Frison, „voordat je kans hebt de overkant te bereiken."

„Schrik niet... *ik* ben het," klonk opeens de stem van Pinga Mauk vlakbij. Hij sprak op luchtige toon en keek vriendelijk op het groepje gevangenen neer. Hij was een merkwaardige man, die Pinga Mauk, een vreemd mengelmoes van woestheid en beschaving. Hij was al zo vaak met de beschaafde wereld in aanraking gekomen, dat hij zich onder alle omstandigheden op zijn gemak voelde. Onder zijn eigen mannen was hij een echte roverhoofdman, onder Europeanen gedroeg hij zich als een voornaam man van de wereld. Zijn donkere, vurige oogopslag, zijn kleding, de dolken en de revolver die hij in zijn gordel droeg, dat alles was toch wel voldoende om zijn gevangenen de stuipen op het lijf te jagen.

Arthur Nigg en Frison keken elkaar aan... En in hun ogen lag de vraag of Pinga Mauk het laatste gedeelte van het gesprek zou hebben gehoord. Bedoelde hij iets met de vraag: „En hoe bevalt het u hier in de grot van Bharata?"

„Och," zei Arthur Nigg, „over de wijze waarop u ons behandelt, hebben wij niet te klagen. Maar toch zouden we graag weg willen. Liever vandaag dan morgen."

Pinga Mauk glimlachte spottend. Het was een glimlach, die hem iets jongensachtigs gaf en hem er minder gevaarlijk deed uit zien. Hij fronste de wenkbrauwen alsof hij diep nadacht en zei toen kalm: „Ja, ja, ik kan mij in uw toestand verplaatsen. Maar vandaag of morgen, neen, daar moet u niet op rekenen. Dat is te vlug. Er zal wel een poosje mee heengaan. Misschien kunt u over een of twee weken al in vrijheid zijn. Tenminste als u bereid bent met mij mee te werken. Anders zou

uw gevangenschap weleens langer kunnen duren. Hebt u mijn goede vriend Kawaguchi al gesproken?"

Noemde Pinga Mauk met opzet deze naam? Hield de vraag een bedreiging in? Arthur Nigg voelde het zo. Allen zagen hem met vragende ogen aan.

„U hebt ons al eens eerder laten weten," zei Arthur Nigg, „dat u ons graag tot uw medeplichtigen wilt maken."

Pinga Mauk schudde zijn hoofd en speelde met de kolf van de fraai bewerkte revolver, die hij in zijn gordel droeg. „Zó moet u het niet zien," zei hij. „U zult mij alleen maar moeten helpen. In uw eigen belang. Dat is ook het verstandigste, want Pinga Mauk houdt niet van tegenwerking. U zult nu toch zo langzamerhand wel gemerkt hebben, dat ik nergens voor sta, als ik mijn doel wens te bereiken."

Arthur Nigg knikte en zei, nu ook op spottende toon: „Inderdaad, dat moet ik toegeven. Zijn de slachtoffers van het vliegtuigongeluk al begraven?" De vraag klonk iets te scherp en te spottend. Hij scheen Pinga Mauk niet goed te bevallen, want er trok een sombere uitdrukking over zijn gelaat. Hij keek Arthur Nigg enige ogenblikken strak en dreigend aan, toen werden zijn ogen weer rustig. „U begrijpt," zei hij, „dat ik die geschiedenis niet ondernomen heb, omdat ik behoefte had aan een beetje afwisseling. Als ik iets onderneem, zijn mijn bedoelingen altijd heel duidelijk. Ik ben ook niet gewend een geheim van mijn plannen te maken. Pinga Mauk is er niet de man naar zijn doel met list en slimheid te bereiken. Ik heb de macht en ik gebruik zo nodig geweld, als ik iets wil bereiken."

Hij zweeg een ogenblik, genietend van de indruk die zijn woorden op het kleine gezelschap maakten. Albert voelde bewondering voor de brutaliteit, waarmee de man optrad, hoewel hij heel goed wist, dat hij het optreden van Pinga Mauk in zijn hart als misdadig moest afkeuren. „Mijn doel is de bloedrobijn van Taj Mahal in handen te krijgen."

Arthur en Frison zagen hem vragend aan. Wat bedoelde hij daarmee?

„De bloedrobijn van Taj Mahal, mijne heren, is een der grootste, kostbaarste robijnen, die de wereld ooit gekend heeft."

Arthur Nigg knikte. „Ik kan mij voorstellen, dat u op het bezit van een zo kostbare steen gesteld bent. Maar ik vraag mij af: wat hebben wij ermee te maken?"

„Het was voor mij noodzakelijk Din Mahmud Sabisthari in mijn macht te krijgen. Dat was geen gemakkelijke taak en eiste veel voorbereiding."

„Dat hebben we gemerkt," zei Frison.

„Juist. Ik wil hem gevangen houden, omdat ik daardoor de robijnmijnen, waar Din Mahmud een der directeuren van is, tot overgave van de robijn kan dwingen."

„Die methode is niet bijzonder fraai," waagde meneer Frison op te merken. Pinga Mauk glimlachte spottend. Overtuigd van zijn macht had hij zich voorgenomen zich door niets en niemand kwaad te laten maken.

„Fraai of niet," zei hij, „als Pinga Mauk een doel nastreeft, zal hij dat doel bereiken. Begrijpt u?"

„Ik begrijp het," zei Arthur Nigg, „maar vindt u het bezit van een edelsteen zó belangrijk om er mensenlevens aan op te offeren?" Arthur Nigg doelde op de slachtoffers van de vliegramp. „Om nog maar niet te spreken," ging hij verder, „van de gevaren, die u zelf loopt en die u anderen op de hals schuift."

Pinga Mauk keek meneer Nigg een beetje medelijdend aan.

„U hebt zeker geen verstand van robijnen?"

Arthur Nigg keek verbaasd op. „Verstand," mompelde hij, „nu ja... ik weet dat een robijn een edelsteen is en een heleboel geld kost. Het is, voor zover ik weet, een heel duur soort edelsteen en hij wordt slechts op een paar plaatsen op de wereld gevonden. Onder andere in Mogok, hier in Birma, naar men mij heeft verteld."

Pinga Mauk knikte. „Inderdaad. Maar dat is alles wat u ervan weet. Niemand heeft u ooit verteld, dat er robijnen bestaan zó mooi, zó schitterend, dat het schijnt of ze léven... robijnen die het waard zijn het leven ervoor in te zetten... robijnen, zo zuiver van gloed en zo doorzichtig, dat het schijnt of de goden zelf ze op aarde hebben laten vallen."

Pinga Mauk scheen, nu hij over robijnen sprak, opeens in vuur te geraken. „Zulke stenen zijn ware wonderen. Ze zijn zeldzaam. We hebben ze aan de kundigheid van de slijpers te danken. De grootste en de mooiste steen kan door de man, die

„En daarom heb ik gezworen dat de bloedrobijn van Taj Mahal, de schoonste van allemaal, mij zal toebehoren."

hem uit het omringende gesteente moet slijpen, worden bedorven. De steen komt er dan gesluierd uit. Maar een enkele keer komt de steen te voorschijn in zijn volle pracht. „Duivebloed," noemen wij zulke stenen, omdat de kleur gelijkt op die van het bloed van een witte duif."

Arthur Nigg had aandachtig geluisterd. Hij was naar Birma gekomen om een boek over robijnen te schrijven. Wat Pinga Mauk hier vertelde was erg interessant. Hij wist toen nog niet dat alle Birmanen grote eerbied voor robijnen hebben.

Opeens verdween de schittering uit de ogen van Pinga Mauk. „Maar deze stenen, geschenken uit de hemel, worden door kooplieden in New York, Parijs en Londen verhandeld. Kooplui uit heel de wereld komen naar Mogok om robijnen te kopen. Zij worden rijk, schatrijk."

Hij zweeg. De anderen wachtten af wat hij verder zou zeggen. Pinga Mauk was opeens heel rustig en heel ernstig geworden. Hij stond op en hief zijn rechterhand op. „En daarom," zei hij, bijna plechtig, „heb ik gezworen dat de bloedrobijn van Taj Mahal, de schoonste van allemaal, mij zal toebehoren."

Triomfantelijk keek hij zijn gevangenen beurtelings aan. Er straalde zoveel vuur uit zijn ogen, dat men onwillekeurig de blik voor hem moest neerslaan. Paw Min was de enige die hem onafgebroken aanstaarde. De haat die de jongen bezielde, was zo sterk, dat hij de vlammende blik durfde trotseren. En opeens vroeg hij: „Waar is mijn vader?"

Pinga Mauk keek de jongen wel een minuut lang in de ogen, blijkbaar in de hoop dat Paw Min die blik niet zou durven weerstaan.

Maar Paw Min was van hetzelfde ras als Pinga Mauk. Hij knipperde zelfs niet met de ogen en toen Pinga Mauk zich afwendde, had de roverhoofdman — hij voelde het zo — een kleine nederlaag tegen Paw Min geleden.

„Kom mee," zei Pinga Mauk en hij beduidde Arthur Nigg en de anderen hem in de donkere diepte van de grot te volgen.

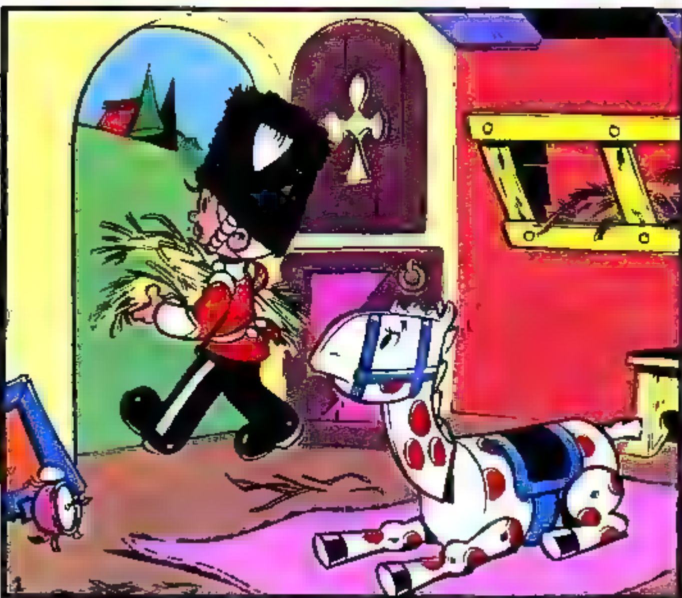
Aan het eind daarvan klonk een eigenaardig gezoem. Het leek wel of iemand een soort gezang of gebed neuriede.

Mevrouw Nigg aarzelde en wilde ook Albert tegenhouden. Maar bevelend klonk de stem van Pinga Mauk: „Wilt u mij volgen?..."

Toen bleef hij even doodstil staan. Er klonk een eigenaardig rumoer in de verte. Het waren mensenstemmen die in het dorp klonken. Zelfs Pinga Mauk scheen wat verbaasd en niet goed te weten wat dat rumoer te betekenen had. Hij kon op dat ogenblik nog niet weten, dat Dwa Chone, de tovenares, bezig was de rovers tot opstand tegen hun leider aan te zetten en dat Chan-Kim zich aan het hoofd had geplaatst van de rebellen.

WORDT VERVOLGD

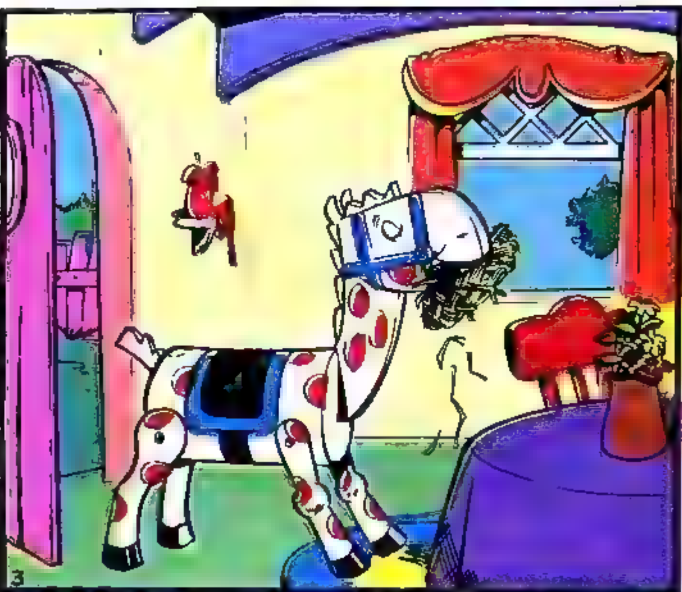
SPELEND

Op een ochtend kwam Tommie Batty's stal binnen. Batty was Tommies paard, dus het was niet vreemd dat Tommie de stal binnenkwam; maar het was wel vreemd, dat hij wat stro meenam. Batty, die het stro zelf nodig had, maakte zich dan ook boos.

Tommie gunde zich niet eens de tijd om het uit te leggen of om te bedanken. Hij wilde zijn vriendin Dollie Dimpel helpen met een nieuw hoedje. Maar Batty liep Tommie achterna naar huis en zag dat Dollie een hoedje aan het naaien was.

Alleen begreep Batty niet dat het een hoed moest worden. Hij wilde er meer van weten. Dollie wil zeker strokoek bakken, dacht hij, eerst eens even proeven. Batty proefde, proefde nog eens, nam nog een hapje... en kon niet meer ophouden.

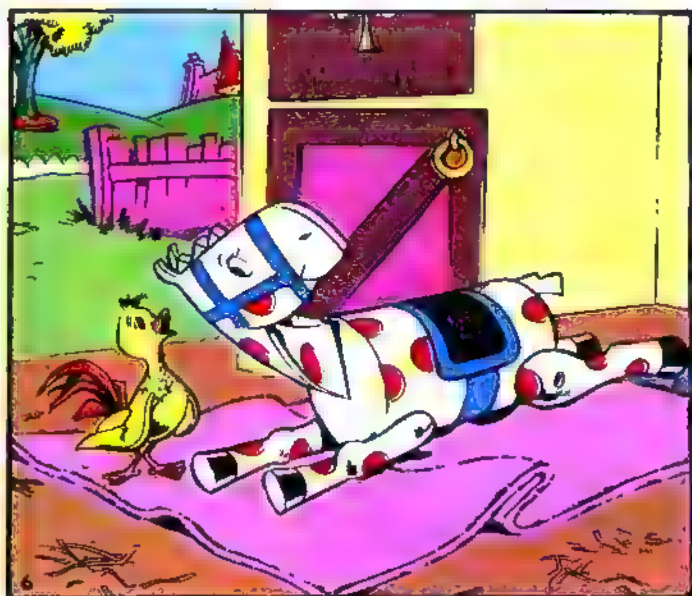
Toen Tommie en Dollie weer in de kamer kwamen, had Batty bijna alle stro opgesmuld. „Jij, lelijke snoeper," riep Tommie boos uit. Hij wilde proberen de rest van de hoed te redden. Batty keek stomverbaasd. „Wat heb ik dan verkeerd gedaan?" mompelde hij.

SPEELGOED

„Je hebt Dollies nieuwe hoed opgegeten!" zei Tommie. Hij bracht Batty vlug naar de stal. „Blijf in je stal en vandaag krijg je geen lekkers meer," zei hij streng. Arme Batty, een hele dag zonder suikerklontjes en haver, alleen hooi en water!

Ik begrijp er niets van, peinsde hij. Wie maakt er nou hoeden van mijn stro! Stro is toch om op te liggen en om te eten. Toen hoorde hij wat piepen. Er stond een vogeltje op zijn paardedeken, dat aan Batty iets gewichtigs te vertellen had.

Even later liepen ze samen vlug naar Tommies huis. Nu keken Tommie en Dollie stomverbaasd, want Batty droeg een vogelnestje. „Mijn vriendje dacht, dat je dit wel als hoedje kon dragen, Dollie," zei Batty, „is dat geen leuk idee? Pas het maar eens."

Dat deed Dollie dadelijk en ze vond dat het enig stond. „Het is het leukste hoedje dat ik ooit gedragen heb," riep ze uit, „dank je wel, Batty." „Je moet mijn vriendje bedanken," hinnikte Batty. Zo kreeg Batty toch nog een heleboel lekkers die dag

Captain JOKER

ZWARTE BUFFEL, HET OPPERHOOFD, WAS AL EVEN VERBAASD

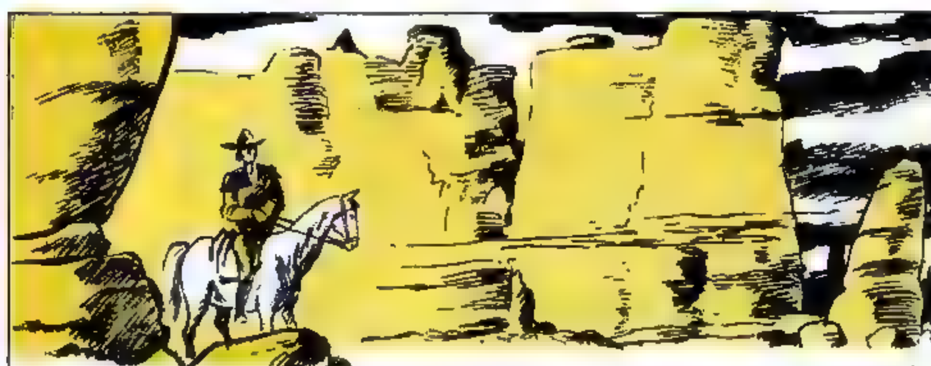

ZIJN SCHERPE OREN HADDEN INTUSSEN HET GELUID VAN HOEFGETRAPPEL OPGEVANGEN. OOK DE INDIANEN HADDEN HET GEHOORD.

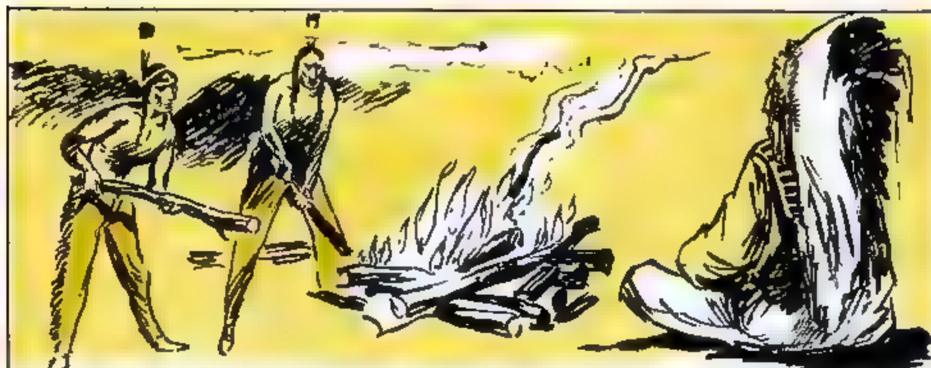
INDERDAAD KWAM EVEN LATER EEN INDIAAN IN DE SPELONK. „TWEE BLANKE VERKENNERS SCHIJNEN ONS BIJ DE KREEK OP HET SPOOR GEKOMEN TE ZIJN," ZEI HIJ TOT ZWARTE BUFFEL. „IK HEB HEN NU OP EEN DWAALSPOOR GELEID."

JOKER HERKENDE DE INDIAAN DIE DE PIJL OP HEM AFGESCHOTEN HAD. RED, DE OUDE WOUDLOPER, ZOU DE INDIAAN VOLGENS HUN AFSPRAAK ACHTERNA RIJDEN. RED MOEST DUS NU OOK IN DE BUURT ZIJN.

HET WAS DUS ZAAK OM DE WOUDLOPER OP EEN OF ANDERE MANIER TE WAARSCHUWEN, DAT HIJ OP HET GOEDE SPOOR WAS.

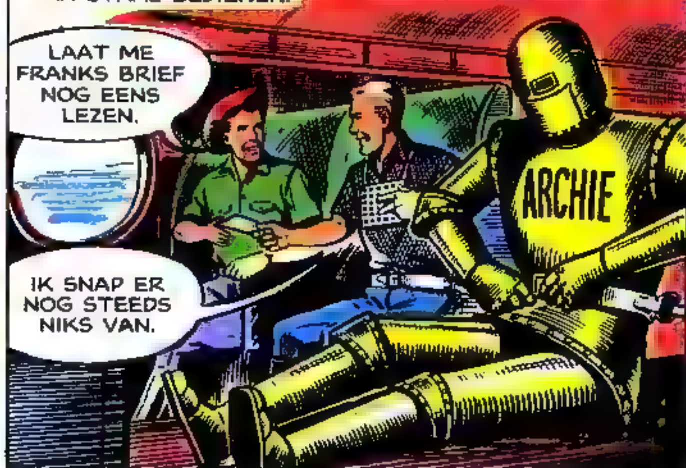
„STOOK HET VUUR OP," SCHREEUWDE HIJ DAAROM DE INDIANEN OP BEVELENDE TOON TOE. „DE BUIT MOET ONMIDDELLIJK GESLACHT WORDEN. UIT DE ROOK ZAL IK KUNNEN ZIEN WAT WIJ VERDER MOETEN DOEN."

RED WAS NDERDAAD DICHT IN DE BUURT

De man van staal

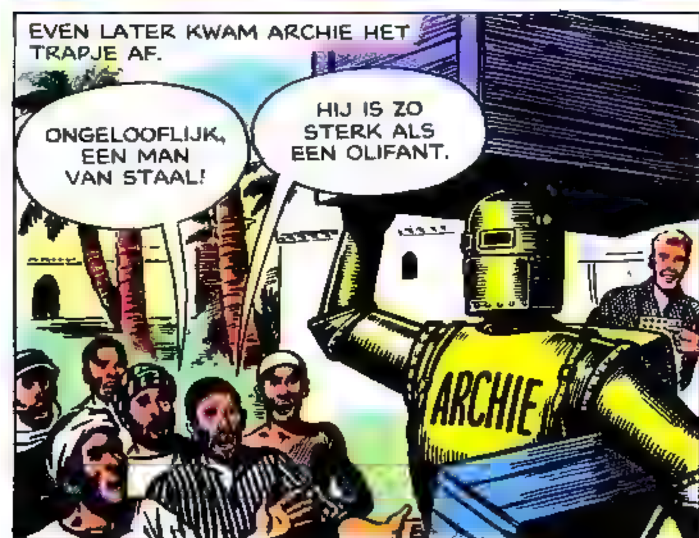

FRANK WARREN, HUN VRIEND DE ONTDEKKINGSREIZIGER, HAD HUN EEN BRIEF GESCHREVEN.

... durf niet te schrijven wat er in de wonderlijke kisten zit die je hebt gestuurd. Wacht om drie uur bij de Blauwe Moskee; let goed op spionnen.
Frank Warren

IEMAND HAD AL GELUISTERD EEN RUITER, DIE NU ZIJN PAARD DE SPOREN GAF.
IK MOET WOESTIJN-TIJGER WAAR-SCHUWEN DAT ZE HIER ZIJN. VLUG!

EVEN LATER STORMDE HIJ EEN VERTREK BINNEN, WAAR IEMAND VOL ONGEDULD WACHTTE.
JA, HEER WOES-TIJNTIJGER, DE VRIEN-DEN VAN DE BLANKE ONTDEKKINGSREIZIGER ZIJN ONDERWEG

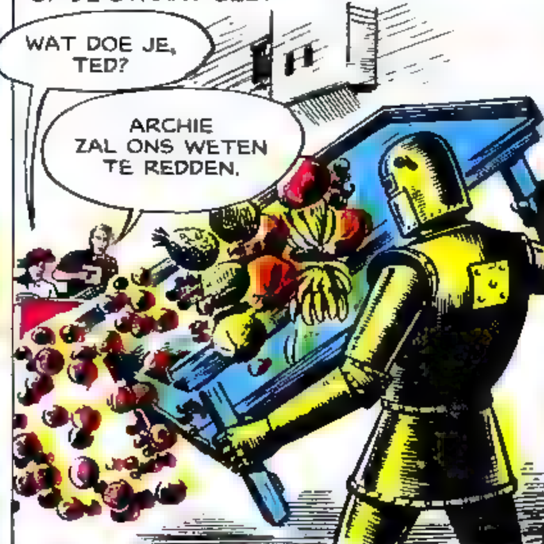

HET ANTWOORD WAS EEN BOZE SNAUW.
ZE KOMEN HEM DUS HELPEN. MAAR IK ZAL ERVOOR ZORGEN DAT ZE HEM NIET VINDEN. IK NEEM FRANK VOOR MIJN REKENING; SIRDU, JIJ ZORGT VOOR DE TWEE ANDEREN LUISTER

INTUSSEN WAREN TED, KEN EN ARCHIE ONDERWEG NAAR DE BLAUWE MOSKEE, WAAR ZE FRANK ZOUDEN ONTMOETEN

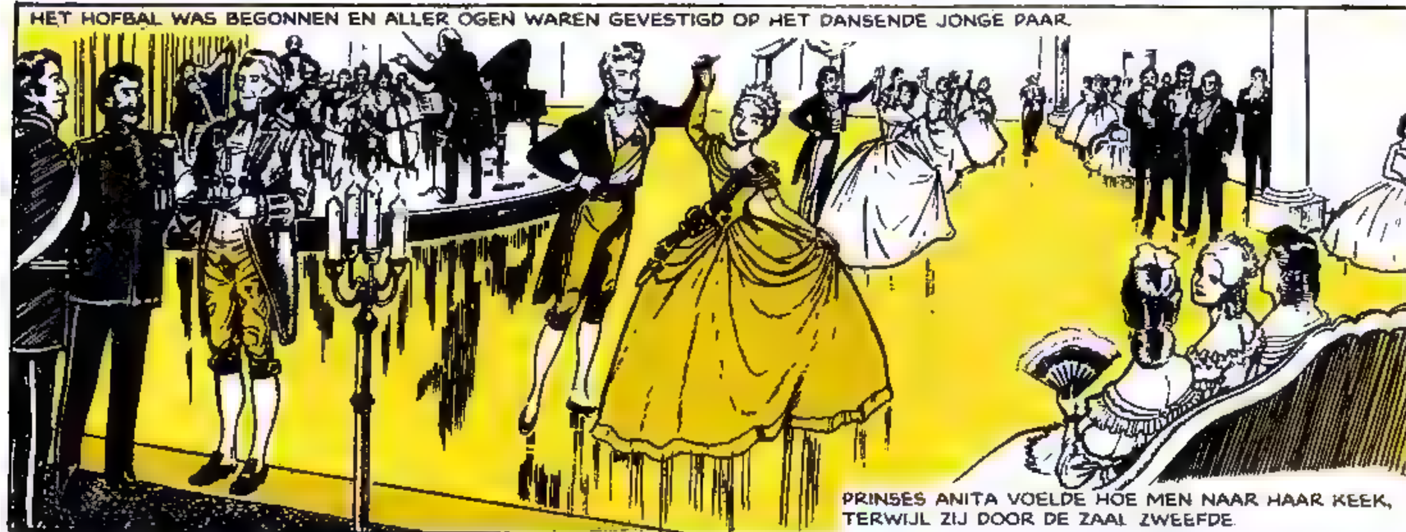

SIRDU HAASTTE ZICH OM ZIJN TAAK TE VOLBRENGEN.
NET OP TIJD, DAAR KOMEN ZE AAN!

MAAR KEN ONTDEKTE HEM BIJTIJDS.
ZE MAKEN DIE VATEN LOS, WE WORDEN VERPLETTERD.

TED HANDELDE ONMIDDELLIJK. NAUWELIJKS BEGON HET EERSTE VAT TE ROLLEN, OF HIJ SCHAKELDE ARCHIE IN
ZE HEBBEN HET OP ONS GEMUNT. VLUG, ARCHIE!

ARCHIE PAKTE EEN FRUITKRAAM OP DE STRAAT BEET
WAT DOE JE, TED?
ARCHIE ZAL ONS WETEN TE REDDEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DOOR DE MUZIEK HEEN VING ZE FLARDEN VAN DE GESPREKKEN OP

DE PRINSES EN HAAR TANTE VERMOEDDEN NIET DAT HET EEN LISTIG PLAN WAS OM SYLVANBERG IN HANDEN TE KRIJGEN. PRINSES ANITA DIE ALLEEN AAN DE BELANGEN VAN HAAR LAND DACHT, MOCHT ERIK WEL, AL HAD HIJ OOK VREEMDE EIGENSCHAPPEN

PRINSES ANITA HAD GEHOORD VAN ELSA, DAT MEN VOOR EEN WINKEL TE HOOP LIEP, WAAR EEN ETALAGE WAS OVER HET KONINKLIJK HUIS. ANITA WILDE ZIEN WAT HET WAS, EN HOREN WAT MEN ZEI OVER HAAR. DE VOLGENDE OCHTEND ZOU ZE VERMOMD NAAR DE STAD GAAN.

Ricky wint het van Rina

Zal ik je eens wat vertellen, Ricky?" zei Bob, de chauffeur van de mooie Eurotour-bus. „Ik geloof, dat ik die Rina niet erg mag. Ze is me een beetje te verwaand en ik ben bang, dat we nog heel wat met haar te stellen zullen krijgen."

Ricky, de jonge reisleidster van de bus, keek Bob verbaasd aan. Rina Dupont was de dochter van een rijke Parijse fabrikant. Ze wilde niets liever dan reisleidster worden bij Eurotour. Daarom mocht ze nu een reis meemaken als leerlinge van Ricky om wat ervaring op te doen en om te zien wat het werk van een reisleidster zo al inhield.

„Kom, kom," zei Ricky tegen Bob. „Het zal best meevallen. Rina lijkt me echt niet zo verwaand en zo lastig als jij denkt."

Op datzelfde moment stond Rina, een slank meisje met lang blond haar en doorzichtig blauwe ogen, met een van de reizigers te praten. De bus was geparkeerd langs het trottoir van een drukke boulevard in Parijs. De meeste vakantiegangers hadden hun plaatsen al opgezocht, maar een klein groepje stond nog buiten in de zon te praten.

Rina was in gesprek met meneer Howard, een van de directeuren van Eurotour, die aan de reis zou deelnemen. Hij was er speciaal voor uit Londen gekomen, omdat hij een rapport moest samenstellen over het optreden van de reisleidsters en chauffeurs die bij de Eurotour in dienst waren. Rina had al heel gauw begrepen, dat meneer Howard een zeer belangrijk man was en dat ze een goede indruk op hem moest maken. En dat was ze dan ook van plan. Ze had zich zelfs voorgenomen meneer Howard er voor het eind van de tocht van te overtuigen, dat zij eigenlijk een betere reisleidster was dan Ricky.

„Instappen! Instappen alstublieft, dames en heren!" riep Bob vanaf de bestuurdersplaats. „We gaan vertrekken!"

De reizigers die nog buiten stonden zochten snel hun plaatsen op, waarna Ricky als laatste instapte en de deur achter zich sloot.

De reis was begonnen. Het beloofde een prachtige tocht te worden, dwars door het mooiste gedeelte van Europa naar Venetië. Ricky herinnerde zich nog al te goed hoe zij zich zelf gevoeld had als leerling-reisleidster en daarom deed ze haar uiterste best om Rina zo veel mogelijk te helpen. Maar deze liet haar gauw merken, dat ze niet van plan was naar Ricky's goed bedoelde raadgevingen te luisteren. Halverwege de morgen ging Ricky koffie en thee zetten voor de reizigers. Dat was zo de gewoonte bij Eurotour en voor dit doel waren de bussen dan ook uitgerust met een warmwaterinstallatie.

Rina stak geen hand uit om Ricky te helpen. Het enige dat ze deed, was een kopje koffie naar meneer Howard brengen waarna ze zeker een kwartier bij hem bleef praten. „Dat is werkelijk uitstekende koffie," zei meneer Howard, toen hij zijn kopje leeggedronken had. Rita knikte met een honingzoete glimlach.

„Ja, meneer," zei ze. „En hij zou vast nog beter geweest zijn, als Ricky had gewacht tot het water kookte."

Ze beet op haar lip. „Ach," zei ze zogenaamd geschrokken. „Dat had ik me natuurlijk niet mogen laten ontvallen!"

Meneer Howard zei niets, maar fronste zijn wenkbrauwen.

Bij verschillende andere reizigers probeerde Rina die morgen onvriendelijke dingen over Ricky te zeggen. Zelfs kwam ze ermee bij Bob aandragen, toen ze de reis onderbraken voor de koffiemaaltijd en Ricky haar handen vol had met allerlei karweitjes.

„Tussen ons gezegd," zei ze met een onschuldige glimlach, „vind jij ook niet, dat Ricky een echte bemoeial is?"

„Nee, dat vind ik helemaal niet," antwoorde Bob kortaf. „Ricky is heel aardig en als jij half zo goed als reisleidster wordt als zij, mag je in je handjes knijpen."

Hij draaide zich nijdig om, zodat hij de verbeten trek, die er plotseling over Rina's lieve gezichtje gleed, niet zag.

Wacht maar, dacht zij bitter. Waarschijnlijk zul je gauw genoeg anders over Ricky gaan denken!

Ze glipte ongezien de bus in, terwijl iedereen binnen aan tafel zat; toen ze zich een paar minuten later weer bij het gezelschap voegde, zag ze er bijzonder opgewekt uit

Toen de bus na de koffiemaaltijd weer vrolijk over de weg snorde, klaagde een van de reizigers, juffrouw Grimmel, over hoofdpijn. Ze was het lastige type, dat altijd iets te zeuren had, maar Ricky liet haar goede humeur er niet door bederven

en ging met een vriendelijke glimlach naar haar toe.

„Ik zal even een aspirientje voor u pakken," zei ze en greep het verbandtrommeltje, dat tot de uitrusting van iedere bus hoorde. Maar toen ze het deksel van de trommel had opgetild, keek ze verbaasd naar de inhoud. Er lag geen aspirine meer in; alleen een leeg buisje.

„O, dat geeft niets!" zei Rina zo hard, dat iedereen in de bus het kon horen. „Ik heb zelf aspirine meegenomen. Speciaal bij me gestoken voor het geval, dat jij het zou vergeten."

Ze opende haar handtasje, gaf juffrouw Grimmel een paar hoofdpijntabletten en haalde een glaasje water om het innemen te vergemakkelijken.

„Dank u wel," zei juffrouw Grimmel en ze voegde er op ijzige toon aan toe: „Het verbaast me wel, dat de reisleidster zo iets noodzakelijks als aspirine kan vergeten."

Ricky begreep er zelf niets van, omdat ze gewend was de inhoud van het medicijnkistje altijd voor het begin van de reis te controleren. Ze sprak er met Bob over toen ze die avond samen in de grote zaal van het hotel zaten

„Ik weet zeker, dat ik een nieuw buisje aspirine in het medicijnkistje gelegd heb voordat we uit Parijs vertrokken," zei ze. „Ik begrijp er niets van. Ik bega nooit zo'n stommiteit!"

„En ik geloof er niets van, dat je dat nu wel gedaan zou hebben," antwoordde Bob. „Ik zie die Rina er best voor aan, dat ze dat nieuwe buisje aspirine uit het medicijnkistje heeft gepakt en er een leeg voor in de plaats heeft gelegd. Ze wilde natuurlijk een goede beurt maken bij een passagier, terwijl jij moest bekennen dat je iets vergeten had. Waarom moest ze vanmiddag, toen wij aan tafel zaten, nog gauw even in de bus zijn?"

Ricky schudde haar hoofd. Ze was zelf te goedhartig en te eerlijk om te kunnen geloven, dat Rina zo'n gemene streek uitgehaald zou kunnen hebben.

„Ik heb toevallig in mijn spiegeltje gezien, dat meneer Howard een aantekening maakte in een boekje," vervolgde Bob. „Ik hoop maar, dat het geen slecht cijfer voor jou was."

Ricky schrok een beetje toen ze dat hoorde, maar ze wilde nog niet geloven dat Rina zo gemeen was als Bob veronderstelde.

De volgende morgen gebeurde er evenwel weer iets onaangenaams.

Ze hadden de nacht doorgebracht in München en Ricky was de volgende morgen al vroeg op, omdat ze van alles had te regelen met de directie van het hotel. Ze vroeg Rina of zij ervoor wilde zorgen, dat de koffers van de reizigers in de bagageruimte van de bus werden gelegd. Maar toen ze eenmaal goed en wel reden, vroeg meneer Howard plotseling waar zijn aktentas gebleven was. Hij lag niet in het bagagenet

„Ik heb u nog verteld, dat ik hem in de hal van het hotel op een stoel had laten liggen," zei hij geërgerd tegen Rina. „En u beloofde me, dat u hem naar de bus zou brengen. Er zitten heel belangrijke papieren in!"

Rina keek met grote, onschuldige ogen naar Ricky.

„Heb je vergeten die tas mee te nemen?" vroeg ze. „Je herinnert je toch wel, dat ik je vertelde hoe belangrijk die tas voor meneer Howard was."

Ricky was sprakeloos. Rina had met geen woord over de aktentas gesproken en ze probeerde gewoon de schuld van zich af te schuiven. Maar ze hield haar mond, omdat de reizigers erbij waren, en vroeg Bob te stoppen

„We lopen samen even terug om de tas te halen," zei ze tegen Rina en het blonde meisje keek verre van vrolijk, maar volgde haar desondanks.

Zodra ze buiten stonden, zei Ricky: „Wat bedoel je met die leugen? Je weet heel goed, dat je niets van die aktentas tegen me gezegd had."

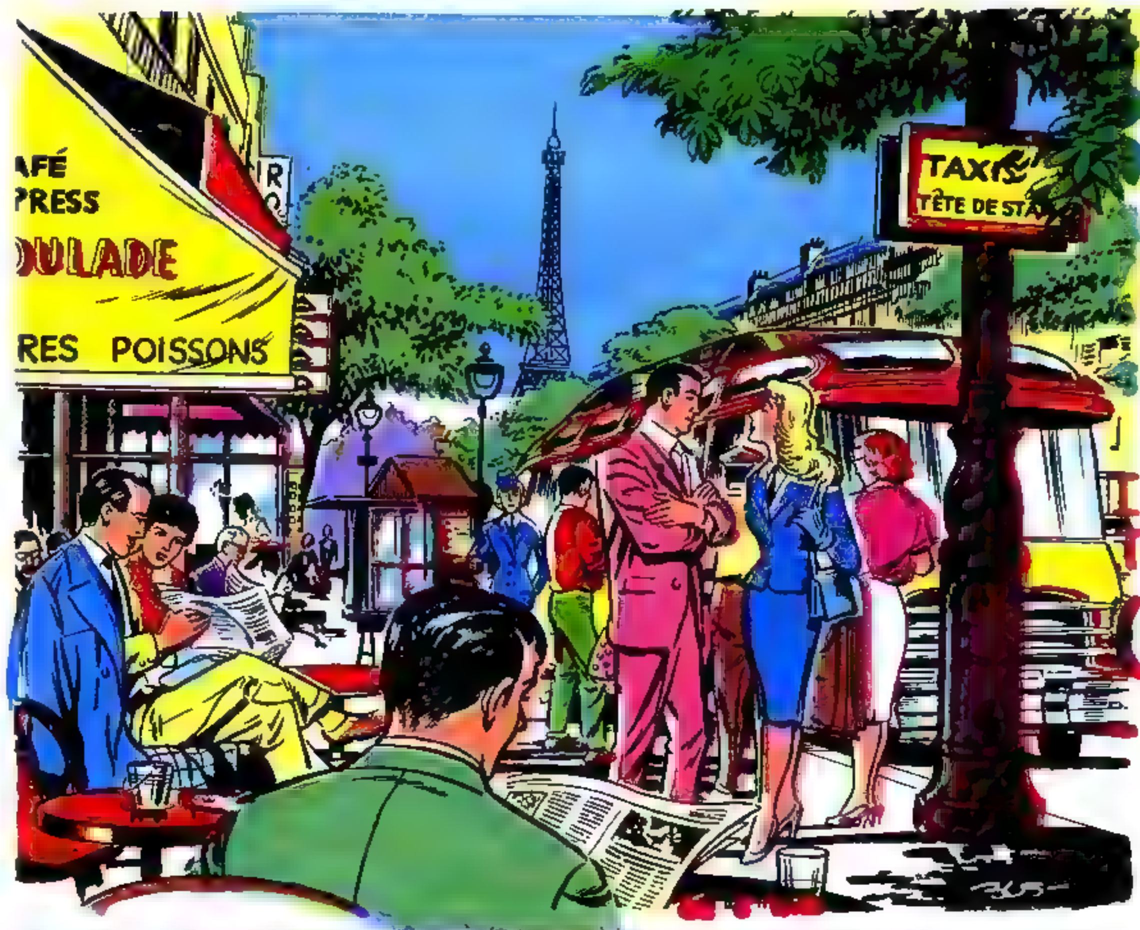
Rina beet op haar lip.

„Dan vergis ik me zeker, Ricky," zei ze liefjes. „Ik dacht echt, dat ik het je gevraagd had. Zeg dan maar tegen meneer Howard, dat het mijn schuld was!"

Ricky schudde haar hoofd. „Nee," antwoordde ze kalm. „We zullen er verder niet meer over praten."

„Weet je," zei ze later tegen Bob toen ze samen over het gebeurde spraken. „Ik kon het echt niet over mijn hart verkrijgen om Rina de schuld te geven. Dat zou ik gemeen van mezelf gevonden hebben."

Bob snoof verachtelijk. „Je bent veel te goedhartig, Ricky," zei hij. „Ik heb gezien dat meneer Howard weer een aantekening maakte in zijn boekje, de hele

Rina was in gesprek met meneer Howard, een van de directeuren van Eurotour, die aan de reis zou deelnemen.

geschiedenis zou weleens minder prettig voor jou kunnen aflopen. Ik heb zo de indruk, dat die Rina haar uiterste best doet om jou zo ver mogelijk in een hoekje te dringen, zodat meneer Howard duidelijk ziet wat een voortreffelijke reisleidster zij zelf is."

Die avond kwamen ze in Wenen aan en de volgende morgen vertrokken ze al vroeg voor een uitstapje naar het beroemde Wener Woud, waar ze zouden picknicken.

Bob zette de bus op een zijweggetje, waarna hij met de grote picknickmand het bos inging. Bij een klein meertje, ergens achteraf, zouden ze de maaltijd gebruiken.

„We kunnen de bus niet onbewaakt achterlaten," zei Ricky tegen Rina. „Wil jij er zo lang in blijven zitten? Dan ga ik met de anderen mee om alles voor de picknick in orde te maken en kom zo gauw mogelijk terug om je af te lossen."

„Goed, hoor," zei Rina zuchtend, maar de teleurgestelde uitdrukking op haar gezicht bewees wel dat het haar helemaal niet aanstond.

Ricky bracht het gezelschap naar het meertje in het bos en begon alles klaar te maken. Maar na verloop van enkele minuten begon juffrouw Grimmel te klagen.

„De grond is hier vast vreselijk vochtig," zeurde ze. „Had ik nou mijn regenmantel maar meegenomen, dan kon ik erop zitten."

„Ik moet straks terug naar de bus," zei Ricky opgewekt. „En dan pak ik hem wel even voor u. Maar laat ik eerst de mand uitpakken, dan kunnen de anderen vast met de picknick beginnen."

Intussen had Rina al meer dan genoeg van haar eigen gezelschap in de bus.

Waarom moet ik hier achterblijven, terwijl Ricky het fijn naar haar zin heeft bij het meer? dacht ze. Het is niet eerlijk.

En zonder er verder bij na te denken, besloot ze ook naar het meertje te gaan en zich bij het vrolijke gezelschap in het bos aan te sluiten. Ze nam niet eens de moeite om de deur van de bus af te sluiten en wandelde op haar gemak weg. Maar voordat ze bij het meertje aankwam, zag ze Ricky plotseling in de verte aankomen en ze dook snel achter een kreupelbosje om te wachten totdat Ricky voorbij was. Toen ging ze verder

Laat Ricky maar op de bus blijven passen, als ze vindt dat hij niet onbewaakt achter kan blijven, dacht ze. Ik ga gezellig wat babbelen met meneer Howard

Maar ditmaal pakte het toch heel anders uit dan ze voorzien had

Toen Ricky bij de bus aankwam, zag ze dat een stel onguur uitziende mannen bezig was de tassen, die in de bagagenetten verspreid lagen, overhoop te halen.

„Wat moet dat?" vroeg Ricky

Een van de gauwdieven stootte een gebrul uit, pakte haar arm en sleurde haar de bus in Ricky probeerde zich los te rukken, maar de man was oersterk en gaf haar geen kans.

„Kalm nou maar, juffertje!" zei hij. „Frits, er is hier niets van waarde te vinden behalve deze leren aktentas We zullen de kofferruimte moeten openbreken. Geef me dat stuk touw eens, dan bind ik eerst dit bemoeizuchtige juffertje de polsen bij elkaar."

Frits wierp hem het stuk touw toe en een ogenblik later voelde Ricky het in haar polsen snijden. „Houd je nou rustig, juffie," zei de schurk. „Dan hoef je nergens bang voor te zijn." Hij duwde haar zonder vorm van proces in een van de banken en stapte met de aktentas van meneer Howard in de hand de bus uit

Ricky hoorde ze even later de klep van de kofferruimte achterin openbreken en ze vroeg zich wanhopig af hoe ze zou kunnen voorkomen, dat de schurken de bezittingen van de reizigers roofden. De bus stond te ver verwijderd van de grote weg en het meertje en als ze om hulp begon te schreeuwen, zou niemand haar horen. Op dat moment viel haar oog op de microfoon bij de plaats van de bestuurder. Alles was nog niet verloren. Met een beetje ge-

„Houd je nou rustig, juffie," zei de schurk. „Dan hoef je nergens bang voor te zijn."

zetten onmiddellijk de achtervolging in en een paar minuten later kwamen ze met de twee bandieten terug

„Boei ze stevig. Net als ze Ricky gedaan hebben!" zei Bob grimmig. „We nemen ze mee en geven ze op weg naar Wenen aan de politie over." En toen meneer Howard hijgend kwam aanrennen, overhandigde hij hem zijn aktentas.

Meneer Howard slaakte een zucht van opluchting toen hij zijn kostbare papieren terughad, hij wendde zich met stralende ogen tot Ricky

„Maar heel weinig meisjes zouden in zo'n hachelijke toestand zo scherpzinnig en zo moedig zijn opgetreden!" zei hij.

Rina was nu ook bij het gezelschap aangekomen en ze merkte glimlachend op:

„Ja, Ricky heeft zich heel flink gedragen!"

Maar meneer Howard draaide zich snel om en keek haar vernietigend aan.

„Jongedame," beet hij haar toe. „Ik zal aan de directie doorgeven, dat u schromelijk te kort bent geschoten en dat u opzettelijk de u gegeven opdracht hebt verwaarloosd. Als u de bus niet onbewaakt en open en wel had achtergelaten, zouden de bandieten niet geprobeerd hebben de bezittingen van de passagiers te stelen."

„Maar, meneer Howard," jammerde Rina. „Ik had helemaal geen opdracht gekregen. . "

„Onzin!" riep hij nijdig. „U denkt zeker, dat ik niets gemerkt heb, jongedame. Maar ik heb u gedurende de hele reis in het oog gehouden en het is me niet ontgaan, dat u geen hand hebt uitgestoken en dat u het zelfs waagde uw stommiteiten op juffrouw Ricky af te schuiven. Het was úw schuld, dat ik mijn aktentas bijna kwijt was in Munchen! U hebt mij niets wijs kunnen maken."

Hij wendde zich weer tot Ricky.

„Ik zal ervoor zorgen, dat de directie van deze geschiedenis op de hoogte wordt gebracht," beloofde hij.

En hij hield woord Want een week later ontving Ricky een grote brief van Eurotour, waarin ze werd geprezen voor haar moedig gedrag.

Rina Dupont werd evenwel teruggestuurd naar Parijs, omdat overduidelijk gebleken was, dat ze nooit een goed reisleidster zou worden

luk zou ze een gewaagd plannetje ten uitvoer kunnen brengen.

Ze kwam langzaam overeind en liep snel maar geruisloos naar de deur van de bus, die ze met één vlugge beweging van haar vastgebonden handen dichtsmeet. Vervolgens schoof ze de veiligheidsgrendel ervoor, zodat hij niet meer aan de buitenkant geopend kon worden.

De twee kerels kwamen onmiddellijk naar voren gestormd en begonnen met hun vuisten tegen de ramen te beuken. „We krijgen je wel, juffie!" schreeuwden ze, maar Ricky wist, dat ze niets te vrezen had, zolang ze de dikke ruiten van de bus niet aan gruzelementen sloegen.

Ze haakte snel de microfoon los, zette de versterker aan en begon zo hard mogelijk om hulp te roepen. Het schuifdak van de bus was open en haar stem klonk luid door de stilte van het landschap In de verte hoorde ze geroep van het gezelschap bij het meertje en de twee onverlaten namen snel de benen.

Ze verdwenen net tussen de bomen, toen Bob en een paar jongemannen van het gezelschap op de bus af renden. Ricky opende de deur van de bus en strompelde naar buiten.

„Mankeer je niets?" vroeg Bob bezorgd, terwijl hij het touw van haar polsen losmaakte

„Nee, nee," antwoordde ze en haar stem beefde toch wel een beetje van de opwinding. „Maar laat die schurken niet ontsnappen. Een van hen heeft de aktentas van meneer Howard!"

Drie jonge knapen van het gezelschap

LEO LEEP

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

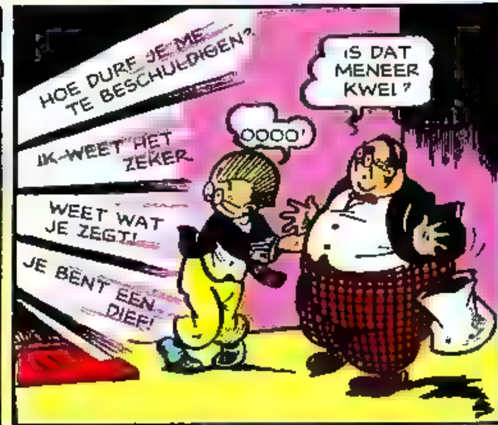

KIJK EENS! DE VOLLEDIGE COLLECTIE BLAUWE ZEGELS VAN PERU.

STEL JE VOOR, VOOR EEN KOOPJE HEB IK DIE PRACHTZEGELS GEKREGEN.
WACHT EENS!

M'N ALBUM WEG! DE KOLONEL IS ER ALTIJD AL JALOERS OP GEWEEST, MAAR DAT HIJ ZE ZOU STELEN

DAT ALBUM IS VAN MIJ. HOE DURFT U TE DOEN ALSOF HET VAN U IS?
HÈ? WAT?

NOG DRIE TAARTJES. IK MOET NOG WAT ZEGELS VINDEN.
BILLIE, HOE KOM JE AAN DAT ALBUM?

HOE DURF JE ME TE BESCHULDIGEN?
IS DAT MENEER KWEL?
OOOO!
IK WEET HET ZEKER.
WEET WAT JE ZEGT!
JE BENT EEN DIEF!

DE HANDELAAR HAD HET VAN EEN DIKZAK OVER-GENOMEN.
MAAR, BILLIE!
OEI!

OVERGENOMEN VAN EEN DIKZAK?

IK GA BILLIE ZOEKEN!
IK KRIJG DE SCHULD WEER.
JE VER-DIENDE LOON!

AHA!
BILLIE, KOM HIER!
HELP!

JE ZULT JE GERECHTE STRAF ONDERGAAN, KOM MEE!
IK HEB ZE NIET, IK BEDOEL

DE VOLGENDE ZES WEKEN ELKE DAG GLAZEN WASSEN!
EERLIJK DUURT HET LANGST.

J. LOUWMAN

Het ging om een mensenleven

De deur van het kantoortje van de Vervoercentrale Europa werd geopend en Harry Sanders, chauffeur op een van de internationale lijnen, stapte binnen. De baas, die aan zijn bureau de vrachtlijsten zat na te kijken, keek op en vroeg.

„Wat is er, Harry?"

„Alles is ingeladen, baas. Ik ben klaar om te vertrekken."

„Prachtig, prachtig. Heb je alle papieren?"

„Ja, die heb ik."

„Mooi zo. Eh, wie rijdt er mee?"

„Ik heb Thijs bij me. U weet wel, de zoon van de ouwe Machielsen."

„O ja." De baas knikte. „Zeg, Harry, voor ik het vergeet Op de terugweg moet je in Dinant nog twee kisten ophalen Ik heb het op je vrachtlijstje bijgeschreven."

„Mooi, dan vind ik het wel, baas."

Harry pakte de vrachtlijst aan die de baas hem overhandigde en liep naar de deur.

„Ik ga er vandoor."

„Ja, Harry, tot ziens. Goeie reis."

„Dank u, baas."

Harry sloot de deur achter zich en begaf zich naar zijn wagen. Thijs zat al op hem te wachten in de cabine. Harry stopte zijn papieren in het kastje naast het stuur en hees zich naar binnen. Dreunend viel het portier achter hem dicht Hij startte de motor en reed langzaam de garage uit, de stille, smalle straat in

De baas in het kantoortje hoorde de wagen de straat uitrijden. Zachtjes stierf het geronk weg. Hij verdiepte zich weer in zijn vrachtlijsten.

De baas was enige uren ingespannen bezig geweest, toen hij in zijn werk gestoord werd door het rinkelen van de telefoon. Met één oog op de papieren voor zich gericht nam hij de hoorn van de haak en zei

„Met Vervoercentrale Europa"

„U spreekt met het academisch ziekenhuis," zei een vrouwenstem.

„Ja, wat wenst u?"

„Werkt bij u chauffeur Harry Sanders?"

„Ja zeker."

„Wilt u hem zo spoedig mogelijk naar het ziekenhuis laten komen? Sanders is bloedgever van het Rode Kruis. Een van onze patiënten heeft zijn bloed dringend nodig."

„Dat is erg, want Sanders is vanmorgen uitgereden."

„Is hij niet onderweg te bereiken?"

„Nou, dat zal niet gemakkelijk zijn, maar het is te proberen."

„Ja, wilt u? Het leven van de patiënt kan ervan afhangen, ziet u"

„Ja, ja, ik zal mijn best doen."

„Fijn Horen we nog iets van u? Ons nummer is 27313."

„Ik heb het genoteerd, zuster."

De baas legde de hoorn op de haak en bleef in gedachten verzonken zitten. Hoe moest hij die Sanders nou te pakken krijgen? Er zat niets anders op dan alle adressen van de vrachtlijst af te bellen.

Hij draaide zich om in zijn stoel en riep:

„Peters. . . Peters . . Geef me de afschriften van de vrachtlijsten. Ze hebben Sanders nodig in het academisch ziekenhuis. Hij is donor en moet bloed afstaan voor een van de patiënten," vertelde hij, toen Peters, zijn assistent, binnenkwam

„Dan moet hij wel bijzonder bloed hebben, want ze hebben altijd bloed in voorraad."

Samen raadpleegden ze de vrachtlijst en kwamen tot de conclusie, dat Sanders nu wel op weg zou zijn naar Eindhoven. Peters zette zich naast de baas met een stapel telefoongidsen en begon het eerste nummer in Eindhoven op te zoeken.

Op het eerste adres kregen ze te horen, dat Sanders er al een kwartier geleden was geweest.

Het tweede adres was van een zekere meneer Verhulst in de Sparkenhoutlaan. Daar was de wagen helaas net vertrokken.

De baas smeet de hoorn op de haak en wendde zich tot Peters.

„Hij is net weg. Op die manier duurt het veel te lang, voordat we hem te pakken hebben. We moeten iets anders verzinnen."

„Wat?" vroeg Peters zich af. Hij trok diepe denkrimpels in zijn voorhoofd. Plotseling sprong hij op.

„Wacht eens. We bellen eenvoudig de politie in Eindhoven op en vragen of ze een wagen achter Harry aan sturen."

„Dat is een idee," zei de baas. Peters zocht snel het nummer op en even later hadden ze de politie aan de telefoon.

De baas legde het hele geval uit. De wachtcommandant had het dadelijk begrepen. Hij noteerde het nummer van Sanders' wagen en beloofde zo gauw mogelijk iets te laten weten.

„Ziezo," zei de baas, toen het gesprek afgelopen was. „Nou hebben we alleen maar af te wachten."

Hij schoof zijn stoel achteruit, haalde een pakje sigaretten uit zijn zak, bood er Peters een van aan en stak er zelf ook een op. Nauwelijks brandden hun sigaretten of de telefoon ratelde alweer. Het was de zuster van het ziekenhuis, die even kwam informeren of er al iets bekend was over Harry. Helaas moest de baas haar teleurstellen. Hij vertelde haar, dat de politie van Eindhoven beloofd had Harry te helpen opsporen en dat deze waarschijnlijk op weg was naar Weert.

„Kunt u niet op een andere manier aan dat bloed komen?" vroeg hij.

„Ach, meneer," zei de zuster. „We hebben al verscheidene ziekenhuizen gebeld, maar nergens kunnen ze ons helpen. We zijn helemaal op Sanders aangewezen. Daarom hoop ik, dat u hem gauw zult vinden, want de tijd dringt, dat begrijpt u wel."

„Ja, ja. Zodra ik iets weet, hoort u het van mij."

„Heel graag. Dank u wel. Dag, meneer."

„Dag, zuster."

Inspecteur Wilsman van het hoofdbureau in Eindhoven belde na een uurtje op, dat de wagen van Sanders niet gevonden was.

„Bent u er zeker van, dat de chauffeur naar Weert is gegaan?" vroeg hij.

„Heel zeker."

„Dan snap ik er niets meer van. Een patrouillewagen van ons is heen en terug naar Weert gereden en ze zijn hem nergens tegengekomen."

„Dat bestaat niet."

„Toch is het zo. Maar hoe het zij, we hebben de radio verzocht een S.O.S.-bericht om te roepen. Het is te hopen, dat de man het hoort."

„Inderdaad. We zullen maar afwachten. In ieder geval vriendelijk bedankt voor uw hulp, inspecteur."

„Geen dank, meneer. Onze patrouillewagens blijven naar hem uitkijken. Mochten we hem vinden, dan hoort u van ons."

„Afgesproken, inspecteur. Goedemiddag."

„En?" vroeg Peters.

„Harry is spoorloos verdwenen," zuchtte de baas. „Ze hebben hem niet gezien op de weg naar Weert."

Weer was het Peters die een nieuw idee kreeg.

„Wie is de andere chauffeur, baas?" vroeg hij.

„Thijs Machielsen."

„Zouden Harry of Thijs geen familie of kennissen in de buurt van Eindhoven hebben, waar ze langs gereden zijn?"

„Daar zeg je zo wat. Wat Thijs betreft, kun je dat even aan de ouwe Machielsen vragen."

Peters sprong op en liep de garage in. Binnen een paar seconden was hij terug.

„Thijs heeft geen familie in de buurt," zei hij.

„Thijs niet," mompelde de baas. „En Harry? Kunnen we zijn vrouw telefonisch bereiken?"

„Ja, via de kruidenier. Waringa heet ie."

Even later hadden ze mevrouw Sanders aan de lijn en van haar kregen ze te horen, dat Harry inderdaad een zuster in Eindhoven had.

De baas en Peters wisselden een knipoog van verstandhouding.

„Heeft zij telefoon?" vroeg de baas

„Ja, hun nummer is 44322. Ze heten Zegers."

„Mooi, dank u zeer," zei de baas en legde de hoorn neer.

„Ik geloof, dat we hem te pakken hebben," zei hij en gaf Peters een dreunende slag op zijn schouder

„Ja, ja," zei Peters met een pijnlijk gezicht. „Maar ik geloof, dat u beter eerst dat nummer kunt bellen, voordat u helemaal niets meer van mij heel laat."

De baas grinnikte. Hij strekte zijn hand uit naar de telefoon en schrok, toen het ding plotseling weer begon te bellen.

„Met Vervoercentrale Europa," zei hij

Een stem aan de andere kant antwoordde:

„U spreekt met Van Dongen, Admiraalweg 92. Ik heb hier een kist die naar Roermond moet. Kunt u die even laten weghalen?"

„Ja, dat komt in orde. Hoe was uw adres?"

„Admiraalweg 92."

„En uw naam?"

„L. H. B. Lodewijk, Hendrik, Bernard van Dongen... Dirk... Otto... Nico..."

„Ja, ja, ik heb het al," brak de baas deze woordenstroom af.

„We zullen het laten afhalen, meneer van Dongen."

„Fijn. Hoe laat kan hier iemand van u zijn?"

„Zo gauw mogelijk, meneer van Dongen."

„Ja, graag, want ik moet vanmiddag nog weg, ziet u? Ik moet naar . "

„Ja, ja, meneer van Dongen," viel de baas hem in de rede. „Binnen een uur is de kist bij u weggehaald."

„Fijn Dank u. Dank u vriendelijk Dag, meneer."

„Dag, meneer van Dongen," zuchtte de baas en veegde met zijn zakdoek zijn voorhoofd af.

„Pfffft," bromde hij

Hij hield de hoorn in zijn hand, bang dat de bel weer plotseling zou gaan ratelen, en draaide het nummer van de familie Zegers in Eindhoven

„Met mevrouw Zegers," klonk het.

„Met Vervoercentrale Europa."

„Vervoercentrale Europa? Ja, meneer?"

„Is Harry Sanders misschien bij u?"

„Eh, nee, die is hier niet." Het kwam wat aarzelend.

„Is hij ook niet bij u geweest?"

„Eh, nee, dat ook niet "

„Ja, weet u het zeker? Er staat een mensenleven op het spel, moet u weten. Sanders moet bloed afstaan voor het academisch ziekenhuis."

„Bloed afstaan? Ja, maarre..."

Opeens klonk aan de andere kant wat gekraak en gestamel en toen kwam de stem van Harry.

„Met Harry, baas."

„Verdraaid, ben je er toch?"

„Het is mijn schuld. Ik heb mijn zuster gezegd aan niemand te vertellen dat ik hier was Ik had trek in koffie.. "

„Nou, 't is fraai. Enfin, eigenlijk een geluk dat je het gedaan hebt. Je moet dadelijk naar Amsterdam komen. Je moet bloed afstaan."

„Ja, dat heb ik al begrepen. Ik kom. Waarschuwt u het ziekenhuis maar vast "

„Dat doe ik."

Opgelucht smeet de baas de hoorn op de haak

„We hebben hem, Peters!" riep hij opgetogen uit en wilde de arme jongen opnieuw een klap op de schouder geven. Maar Peters was hem ditmaal te glad af. Hij sprong vlug opzij en de klap kwam dreunend op het bureau terecht.

„Eh, nee, die is hier niet." Het kwam wat aarzelend.

Een paar uur later werd er nog eens gebeld door de zuster die vertelde, dat Sanders precies op tijd geweest was. Het leven van de patiënt was gered. De zuster bedankte hem hartelijk voor zijn medewerking. De baas kreeg 't er benauwd van.

„Pfoe, Peters," zuchtte hij, toen het gesprek achter de rug was, „daar werden we eventjes in het zonnetje gezet "

„O ja? Nou, het had anders niks te betekenen. Een beetje getelefoneer. Dat vind ik wel mooi op zijn tijd. En vooral als je er een mensenleven door kunt redden."

HET NOODLOT VAN DE KAREKIETEN

AVONTUUR IN DE NATUUR

Als gekken repten de drie koekoeken zich achter elkaar aan: twee blauwgrijze mannetjes die wedijverden om de gunst van het bruinige vrouwtje. Blijkbaar was zij nu niet in het minst gediend van hun opdringerige vleierijen. Zij lachte haar duivelse lachje „gha-gha-gha" en vloog snel als een valk naar de beschutting van het berkenbos. Met wippende staart landden haar achtervolgers in de bomen om haar heen. „Koekoek-koe-koekoek!" Hun stem sloeg over van opwinding. Zij trachtten elkaar te verjagen en van de verwarring maakte het slinkse wijfje gebruik. Alleen de zwaluwen zagen haar laag over het gras wegvliegen. Twetterend scheerden zij rakelings over haar heen. Ze hadden het beslist niet op die gluiper begrepen. Maar ze waren te zwak om hun boze woorden kracht bij te zetten en ongehinderd glipte de koekoeksvrouw in een elzeboom. Stilletjes sloop zij door de takken. Een harige rups slokte ze in het voorbijgaan gulzig naar binnen. Maar daar was het haar nu niet om begonnen. Haar ronde gele oogjes spiedden naar iets anders. Ze gluurde in het gras en zocht in het riet. Nieuwsgierig loerde ze naar een karekiet die kwam aanvliegen, en ze werd een en al belangstelling toen het kleine vogeltje in het riet verdween op precies dezelfde plek waar er zo juist een weggevlogen was. Voorzichtig kwam de koekoek dichterbij, haar kop scheef houdend van het ingespannen turen. Juist! Net wat ze dacht! Die karekieten hadden een nest in het riet.

Toen het enkele uren later tijd voor de koekoek was om een ei te leggen, wist ze wat haar te doen stond. Ze pakte het eitje, dat voor haar lichaamsgrootte onbegrijpelijk klein was, in de snavel en vloog er recht mee naar het riet achter de elzeboom. De karekieten zagen haar verbijsterd aankomen. Ten prooi aan een hevige opwinding sprongen ze om haar heen. Ze schetterden hun kelen schor. Ze trokken de koekoek aan staart en vlerken. Maar ze konden niet voorkomen, dat deze haar werk grondig deed. Klappend met de vlerken om het evenwicht te bewaren, legde ze haar ei voorzichtig in het kunstig gemaakte wiegje. Drie, vier van de karekieteëitjes goolde ze eruit. Toen blies ze nog eens kwaadaardig naar de nijdige, angstige vogeltjes en liet ze vertwijfeld achter, terwijl ze haar duivelse lachje liet klinken.

Later zou er uit het ei een grof, vraatzuchtig monstertje groeien, dat zijn stiefbroertjes uit het nest zou gooien en zijn kleine pleegouders met zijn hongerig gekrijs het leven zou verzuren. Zoveel konden de vogeltjes niet aanbrengen of de koekoek zou schreeuwen om meer. Lang nadat de lummel uitgevlogen was, omdat hij veel te groot geworden was voor het kleine nestje, zouden de karekieten nog af- en aanvliegen, zich nauwelijks de tijd gunnend om zelf een hapje te eten. Totdat het koekoeksjong eindelijk, eindelijk op eigen vleugels kon vliegen.

WIE PUZZELT ER MEE?

LADDERRAADSEL

Op elke tree van deze ladder moet een woord van vier letters komen te staan, volgens onderstaande omschrijvingen. Als je de goede woorden hebt ingevuld, zal je zien, dat er op de twee lange einden van de ladder, van boven naar beneden, woorden zijn komen te staan. Rechts is het de naam van een land en links de naam van de hoofdstad van dat land.

1 Einde van een gebed
2 Andere vorm van het woord: mee
3 Woonplaats
4 Deel van een trap
5 Wild zwijn
6 Afkorting van Roelof
7 Afkorting van Theodora
8 Duitse stad, dicht bij Zuid-Limburg
9 Korf

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

A	S	B	A	K					M	G
R	I	A		N				B	O	E
	K	A	N	O			R	IJ	S	T
		L	O	T		F	I	N		A
			K	W	A	R	T	A	A	L
				I		A				
L	E	E	S	L	A	M	P			
O		D	O	G		B	A	L		
R	I	E	K			O	P	E	N	
R	E	L				O		E	E	M
E	R					S	P	R	E	I

Woordenketting

Steenkolen
Kolenhaard
Haardvuur
Vuurzee
Zeewater
Waterstraal
Straalmotor
Motorboot
Bootreis
Reisdoel
Doelpunt
Puntbaard

Spreekwoordrebus

GELD IS EEN GOEDE DIENAAR, MAAR EEN SLECHTE MEESTER.

DUBBELWOORDEN

Zoals je wel weet, zijn er in onze taal heel wat woorden die twee betekenissen hebben. Hieronder volgt een rijtje van die woorden met één betekenis erbij vermeld. Aan jullie de taak om uit te zoeken wat de andere betekenis van het woord is.

1 WALS is een dans, maar ook. . .
2 VLUCHT is ontsnapping, maar ook. . .
3 STOMP is een vuistslag, maar ook. . .
4 ARM is een lichaamsdeel, maar ook. . .
5 PALM is een boom, maar ook. . .
6 HAAST is spoed, maar ook. . .

TRAPPUZZEL

In deze figuur moet je, net als bij een kruiswoordpuzzel, horizontaal en verticaal woorden invullen volgens de gegeven omschrijvingen.

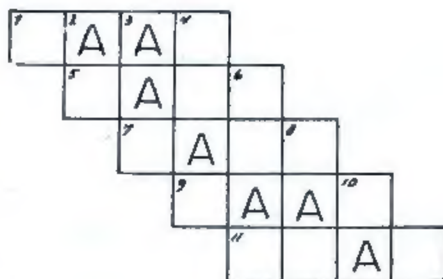
De enige klinker die in de woorden voorkomt, is de A. Daarom is die klinker alvast op z'n plaats gezet.

Van links naar rechts:

1 Knolvormige groente
5 Dik stuk hout
7 Tropische boom
9 Zonder haar
11 Druppel

Van boven naar beneden:

2 Afkorting van jongensnaam
3 Grappig zoogdier
4 Een snee (van koek bijvoorbeeld)
6 Lokaal in een school
8 Omslag, bijvoorbeeld voor briefpapier
10 De zesde muzieknoot

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

M'N MANDJE STAAT DAAR VEILIG. IK WIL WAT WILDE ROOSJES PLUKKEN.

MARGA HAD NET WAT ROOSJES GE-PLUKT, TOEN...

WOEF, WOEF!

GEEN WONDER DAT LAS-SIE BLAFTE.

ALS IK HET VERKOOP, KAN IK LEKKER NAAR...

BLAFFEND RENDE LASSIE ER ACH-TERAAN...

DE JONGEN BE-GON TE SPURTEN.

MAAR LASSIE GAF HET NIET OP.

HIJ WIST DAT DE WEG EEN BOCHT MAAKTE EN KOOS EEN KORTERE WEG.

RUSTIG LIEP BOER ROBERTS NAAST ZIJN KOEIEN.

VORT, DAISY! BELLA, LOOP DOOR!

HIJ KREEG ONVERWACHTE HULP.

WAT MOET JIJ HIER?

LASSIE GING DE KOEIEN OPDRIJVEN.

EVEN LATER...

UW KOEIEN VERSPERREN DE HELE WEG!

BOER ROBERTS WILDE HEM DOOR-LATEN.

HOUD HEM, HIJ HEEFT M'N MANDJE GESTOLEN.

DE JONGEN LIET DE MAND VALLEN. MAAR BOER ROBERTS KENDE HEM WEL EN TOEN ZIJN OUDERS HOORDEN WAT HUN ZOON HAD UITGEVOERD, KREEG HIJ EEN GEDUCH-TE STRAF.

LATER VERTELDE MARGA HOE HET GEGAAN WAS.

EEN SCHRANDER BEEST. DANK ZIJ LASSIE KAN IK OP TIJD MELKEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.